

som efter min Mening maa gaa ud paa, at tysk Mønt sættes til en bestemt Omregningskurs, og at den efter denne Omregningskurs kan tages af offentlige Kasser, denne Omregningskurs vil igen blive sat efter Dagens Kurs, det vil sige den a vista Kurs, som noteres paa Københavns Børs. Det vil være nødvendigt at gøre dette. Naar det ærede Medlem siger, at man skal afvise Forventningerne om, at vi skal indløse Slesvigernes Mark til Pari eller en anden Kurs, ved jeg ikke rigtig, hvad det ærede Medlem mener med det, en anden Kurs vil dog være nødvendig, jeg gaar ud fra, at Parikurs kan der ikke være Tale om. Den Kurs, der vil blive foreslaaet, er altsaa den, der er Dagens Kurs, men den kan forandres, efterhaanden som Dagens Kurs forandres, og den vil let kunne bringes til offentlig Kundskab i den indlemmede Del. Dette er den ene Side af Sagen. Hvis man vil gaa en anden Vej, vil man komme ud for det, at man skulde hjælpe velstillede lige saa vel som mindre velstillede, hjælpe Folk, der har haft en stor Krigsindtægt, og som har omsat den i tyske Tilgodehavender eller har den liggende i tyske Tilgodehavender, ja, endda yde endnu rigere Fortjeneste til dem, der har spekuleret i en saadan Ophobning af tyske Tilgodehavender eller tyske Sedler, som de mente at kunne bringe til fordelagtigt Salg efter Indlemmelsen. Det synes mig da ganske nødvendigt, at man fastslaar en bestemt Kurs, og hvad enten dette kræver eller imødegaar Forventninger, man har haft, tror jeg, det er ganske nødvendigt for den danske Stat at gaa imod eller afvise disse Forventninger, thi det vil koste maaske Hundreder af Millioner, hvis man vilde gaa en anden Vej, og man vilde da neppe gaa den Vej, Retfærdighed og Billighed taler for.

Det er imidlertid klart, at det ved Omregningen af Kursen vil blive ganske nødvendigt at yde saadan Hjælp, at det meget vel kan være, man naar op til Pari, men dette vil ikke kunne være en forskelsløs Hjælp, men en Hjælp, der ydes baade under Hensyn til Personens Stilling og til Kravets Begrundelse. Hvorledes denne Hjælp skal ydes, vil ogsaa blive bestemt ved Lov, og det vil ikke findes rimeligt, at jeg paa dette Tidspunkt fremsætter Udtalelser om, hvorledes saadanne Foranstaltninger bør udformes, det mener jeg ikke vil være rigtigt at gøre i dette Øjeblik af mange Grunde; men jeg vil gerne om dette Spørgsmaal give klar Besked, det tror jeg kan have nogen Betydning.

Fra Ministeriets Side paaregnes det altsaa, at der fastsættes en bestemt Omregningskurs efter Dagens Kurs, paa den anden Side paatænkes det ogsaa fra Ministeriets Side at foreslaa saadanne Foranstaltninger, som kan yde rigelig og billig Hjælp der, hvor Hjælp er fornøden paa Grund af uforskyldt Tab eller Skade, der ikke kan bæres af vedkommende. Dette vil ogsaa koste Millioner, derom kan der ikke være Tvivl, men jeg tror ikke, den danske Rigsdag kan tage nogen anden Stilling i dette Spørgsmaal her end den, jeg har skitseret. Hvorledes man i Enkelt-heder vil stille sig til det, bliver Rigsdagens Sag, naar den faar Lovforslag herom til Behandling, det kunde maaske ogsaa tænkes, at saadanne Lovforslag, inden de fremsættes i Rigsdagen, kunde blive gjort til Genstand for en Art Behandling fra Rigsdagens Side; men udenfor den Ramme, jeg her har antydnet, tror jeg ikke, den danske Stat kan gaa uden en Sprængning af de Midler, vi har til at yde den Hjælp, som bør ydes overfor Beboerne i den indlemmede Del.

Hans Nielsen (Skanderborg Amts 1ste Valgkreds): Jeg tror ikke, jeg har udtalt mig urigtigt, da jeg talte om Fornyelsen til 1938 af den Lov, vi her behandler, saaledes som den højtærede Handelsminister mente; thi efter min Mening er der her Tale om at forlænge Gyldigheden af Loven af 1915 med de deri indeholdte Begunstigelser og Lempelser og give yderligere Lempelser for det Tidsrum, der er tilbage. Dette er imidlertid et ganske underordnet Spørgsmaal, som der ikke er nogen Grund til at beskæftige sig yderligere med.

Da jeg havde Ordet forrige Gang, fandt jeg Lejlighed til at fremhæve, at det Parti, som jeg har den Ære at tilhøre, vedblivende er af den Opfattelse, at det vilde være heldigst for Land og Folk, om Retten til Seddeludstedelse var hos Staten i Stedet for hos private. Jeg kom ikke meget dybt ind paa hele dette Spørgsmaal, fordi det jo er rigtigt, at den Oktroj, vi vedtog i 1907, er gældende til 1938, og jeg mener derfor, at dette Tidspunkt ikke er det rigtige til at rejse dette Spørgsmaal med samme Energi, som man rejste det med i 1907, men det vil maaske være rigtigt at tage det op, naar man en Gang skal gaa til en endelig Omordning af den nugældende Lov. Mine Bemærkninger har imidlertid givet de øvrige Talere, særlig